

Lisa Reganová

MATČIN HROB

JOSIE QUINNOVÁ MUSÍ VYKOPAT
HLUBOKO POHŘBENÁ TAJEMSTVÍ

Lisa Reganová

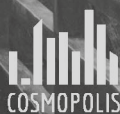
MATČIN HROB

Lisa Reganová

MATČIN HROB

JOSIE QUINNOVÁ MUSÍ VYKOPAT
HLUBOKO POHŘBENÁ TAJEMSTVÍ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

HER MOTHER'S GRAVE

Copyright © Lisa Regan, 2018

Translation © Kateřina Elisová, 2021

© Grada Publishing, a. s., 2021

Z anglického originálu *Her Mother's Grave*, vydaného nakladatelstvím Bookouture v roce 2018, přeložila Kateřina Elisová

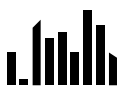
Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Ondřej Mikulecký

COSMOPOLIS

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2021 jako svou 8211. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

ISBN 978-80-271-4494-5 (ePub)

ISBN 978-80-271-4493-8 (pdf)

ISBN 978-80-271-2443-5 (print)

Věnováno mému bratřovi, Andrewovi Brockovi,
který mi ukázal, že svůj vlastní příběh je vždy možné přepsat!

PROLOG

O heň založila v dětském pokoji. Když jantarové plameny pozvolna olizovaly stěny a rozšířily se po místnosti, kde pohltily dokonale sladěný nábytek a koberec, ze kterého celé hodiny drhla neviditelné stopy, rty se jí zkřivily do zvláštního úsměvu. Lehoučkový baldachýn dětské postýlky, který každý den pečlivě upravovala, s uspokojujícím zahučením vzplál. *Neprobudte děti. Nechoďte tam, dokud nebudou děti vzhůru. Nedělejte to a ono.* Tohle ji naučí.

Vycouvala z pokoje, protože vzduch zhoustl a začalo ji pálit v nose a krku. Z mezírek kolem dveří vyklouzly úponky neproniknutelného černého dýmu, šplhaly ke stropu a pronásledovaly ji na chodbu. Utíkala a předloktím si zakrývala ústa. Plameny za chvíli zachvátí celý dům a spálí každou nóbl věc, kterou ta zlomyslná, snobská mrcha vlastní. To bude nádhera.

Seběhla do přízemí a zastavila se, aby přidržela zápalku u těžkých závěsů a záclon, které zdobily všechna okna v obývacím pokoji a jídelně. Když už jí pachůť ohně v krku připadala nesnesitelná, zamířila do kuchyně. Měla v úmyslu odejít zadními dveřmi, dřív než ji chytí. Poté, co ji obvinili z krádeže, se nepředpokládalo, že do domu ještě někdy vkročí.

V půli cesty ven zkameněla, protože v obývacím pokoji něco zahlédla. Zaplavila ji vlna mrazivého vzrušení. Existuje něco ještě destruktivnějšího než oheň, co tu mrchu nadobro srazí na kolena. Vrhla se do místnosti, ruce natažené, a po tváři se jí rozlil úsměšek.

KAPITOLA 1

SOUČASNOST

Šestiměsíční Harris Quinn se zahihňal z vysoké dětské židličky, když plastový hrneček dopadl na kuchyňskou podlahu a hráškové pyré se rozlilo a pokrylo Josiiny tenisky světle zelenými stříkanci. Josie se lekla, ale při pohledu na chlapečkův obličej umazaný od jídla se také rozesmála. Nebylo možné se na něj zlobit. Nad dřezem utrhla papírovou utěrku a sehnula se, aby nepořádek z podlahy uklidila. „Nováčkovská chyba,“ zamumlala směrem k Harrisovi, který potěšeně bouchal dlaněmi do podnosu. Házení věcí na podlahu a pozorování, jak je Josie sbírá, se stalo jeho novou oblíbenou hrou.

Kouli papírových utěrek zahodila do odpadkového koše, a když se otočila, viděla, jak si Harris na oči přitiskl pěstičky zapatlané hráškem. Josie se podívala na hodiny na Mistyině mikrovlnce. „Je načase jít spinkat, mladý muži,“ řekla mu.

Rozhlédla se kolem sebe, jestli neobjeví další stopy jídla na podlaže či stěnách neposkrvněné domácnosti Misty Derossiové. Nestávalo se příliš často, že ji Misty požádala, aby jí pohlídala syna, ale sem tam, když nemohla Harrisova babička, zavolala. Josie se na tyto vzácné návštěvy těšila a nechtěla svůj status jedné z důvěryhodných Harrisových chův ohrozit tím, že by jeho matce zanechala v domě nepořádek.

Ze dřezu popadla hadr, aby utřela Harrisovi obličej a ručičky, a chlapec se přitom na protest kroutil a naříkal. „Hotovo,“ oznámila mu, když mu rozeprala popruhy a vytáhla ho ze židličky. Žasla, jak za tak krátkou dobu vyrostl. Stále si pamatovala, jak ho držela poprvé, když si ho tiskla k hrudníku, poté co ho zachránila ze smrtelně ledového proudu řeky Susquehanna. Tenkrát mu bylo jen několik dní. Byl malinký, křehký a měl štěstí, že vůbec žil. Teď je buclatý, ale pevný, blondaté kadeře mu každý den houstnou a jeho skutečná osobnost se začíná projevovat.

Nyní, když Harris povyrostl, si užívala, když ho rozesmála a že se mohla dívat, jak si roztírá jídlo po růžových tvářích, že ho umyla a že spolu usnou v houpacím křesle, které Josie koupila Misty. V domě patřilo mezi pár moderních kousků nábytku a do obývacího pokoje, jenž vypadal jako vytržený z časopisu *Viktoriánské domy*, se absolutně nehodilo.

Josie se posadila do křesla a Harris si opřel hlavu o její rameno. Nohama jemně pohupovala křeslem dopředu a dozadu a z látkové taštičky, která ležela vedle ní, vytáhla jeden z Harrisových dudlíků, po němž dychtivě sáhl. Posunula chlapečka trochu níž, takže jí Harrisova tvářička spočívala na hrudníku, a hladila ho po vlasech, dokud se neponořil do hlubokého spánku. Napadlo ji, že tomuhle pocitu se nic nevyrovná, a sama začala dřímat.

Tichem se rozeznělo digitalizované vyzvánění jejího mobilu a Josie otevřela oči dokořán, bdělá a pozorná. Zvuk byl tlumený a přicházel z druhé strany místnosti, kde si přehodila bundu přes pohovku. Ať volá kdokoli, jestli je to důležité, ozve se znovu. Podívala se na Harrise a s úlevou zjistila, že ho zvonění nevyrušilo. Dudlík

mu balancoval na okraji spodního rtu a co nevidět spadne. Tričko pod jeho hlavou měla poslintané. Josie se usmála, rukou přejížděla chlapečkovi po zádech a jemně znovu rozhoupala křeslo. Telefon přestal zvonit a Josie znovu zavřela oči. Pokud by se jednalo skutečně o něco naléhavého, poručík Noah Fraley a detektiv Gretchen Palmerová vědí, kde ji najdou.

Nořila se do příjemné ospalosti, ale telefon znovu zazvonil. Tentokrát se Harris zavrtěl. Josie mu zastrčila dudlík zpátky do pusinky tak rychle, jak dokázala, a chlapeček chvíli hlasitě sál, než nakrabatil čelíčko, aby se připravil, jak Josie předpokládala, na nešťastný nářek. V očekávání zatajila dech, ale Harrisovy rysy se vyhladily a jen si povzdechl. Josie tiše proklínala svůj telefon. Věděla, že neexistuje způsob, jak oba dostat na druhou stranu místnosti k její bundě, aniž by Harrise probudila. Ne že by na tom záleželo, protože o chvíli později slyšela, jak se otevřely a zavřely dveře do domu a Mistyin hlas zavolal: „Jsem doma!“

Harris se znovu zavrtěl, víčka se mu zatřepotala a přitiskl si tvář na Josiin hrudník, když do místnosti z chodby dolétla Mistyina otázka: „Josie, jste v obýváku?“

Harris zvedl hlavu a očima zamlženými spánkem hledal mámu. Misty se objevila ve dveřích a při pohledu na syna se jí tvář rozzářila širokým úsměvem. Jeden koutek úst měla stále pokleslý, jako by ho neviditelný prst stahoval dolů, ale od útoku, který přežila v den Harrisova narození, se stav výrazně zlepšil. Misty tleskla, přešla místnost a vzala chlapečka do náruče. Konejšila ho a přitom mu uhlašovala neposedné kadeře. „Ahoj, zlatíčko,“ zamumlala. „Vyspinkal ses dobře?“

Josie se protáhla, upravila si tričko a podívala se na Misty. „Jak to šlo?“

Misty se zasmála a ukázala si na horní přední zub. „Mám permanentní implantát. Je to paráda. Jsem ráda, že to mám za sebou.“

Když Misty útočnick vyrazil přední zub, v nemocnici jí dali dočasnou korunku, ale několik měsíců trvalo, než ušetřila, aby si zub nechala opravit trvale. Pokud Josie mohla, pomáhala jí, ale Misty všechny peníze od Josie použila nejdříve k zabezpečení Harrisových potřeb. Než se narodil, Misty měla jako tanečnice v místním strip-týzovém klubu lukrativní příjmy, které jí umožnily, aby si koupila a zařídila svůj honosný dům. Veškeré úspory použila na umělé oplodnění, a když se Harris narodil, rozhodla se, že se ke striptýzu nevrátí. A i kdyby chtěla, zranění, která utrpěla, odsunula možnost tančit v klubu absolutně mimo realitu.

Josie se postavila, přešla k pohovce a prohledala kapsy bundy, aby našla telefon. „Vypadá to dobře,“ kývla směrem k Misty.

Misty si přendala Harrise z jednoho boku na druhý. Položil si hlavu na její rameno a dudlík mu poskakoval v pusince. „Jedl něco?“

„Ovocné křupky a trochu hráškové kaše. Ale s větším zájmem se díval, jak vypadá na podlaze.“

Misty se zasmála. „No jo, to je jeho nový kousek. S tím si nedělej starosti. Uvidím, jestli si vezme lahvičku.“

Josie se podívala na zmeškané hovory. Stejně telefonní číslo, které nepoznávala.

„Ještě jednou ti děkuju,“ řekla Misty, ačkoli Josii poděkovala snad tucetkrát ještě předtím, než odjela k zubaři. „Kdyby nebylo paní Quinnové tak špatně, pohlídala by ho. Má nějakou žaludeční virózu.“

Josie si oblékla bundu, přešla k Misty a poplácala Harrise po zádech. „Žádný problém. Přeci nechceme, aby něco chytil. Můžeš mi kdykoli zavolat. Naštěstí už dokončujeme veškeré papírování pro okresního návladního, které se týká našeho posledního velkého případu, takže nás netlačí čas.“

„Mluvíš o tom drogovém dealerovi? Lloydovi Toddovi?“

„Spíš je to hlava celé organizace,“ upřesnila Josie.

„Člověku se ani nechce věřit, že stál za tak velkým podnikem,“ poznamenala Misty.

Lloyda Todda v nevelkém městě Denton považovali za pilíř komunity. Jeho stavební dodavatelská firma patřila k nejvytíženějším a nejznámějším, ale jak Josie se svým týmem během posledních dvou měsíců zjistila, většinou fungovala jako krytí rozsáhlých drogových operací. Pro Todda pracovaly více než dvě desítky mladých mužů a pár mladých žen jako muly a dealéři nižší úrovně. Potřebným zákazníkům dodával asi osmdesát procent nelegálních drog ve městě. Josii proto nepřekvapilo, že počet předávkovaných po jeho zatčení prudce poklesl. Samozřejmě zase stoupne, jakmile si Toddovi klienti zajistí svoji dávku někde jinde.

„Byl to šok,“ souhlasila Josie.

Misty ji následovala labyrintem přepychových pokojů ke vchodovým dveřím. Jakmile stály na verandě, Misty se zeptala: „Nechceš zůstat na oběd?“

Nebylo to poprvé, kdy Josii navrhla, aby se zdržela, ale zatímco by Josie s velkou radostí prožila více času s chlapečkem, nebyla si jistá, jestli je její vztah s Misty zcela připravený na holčičí oběd. Trvalo dlouho, než se dostaly na zdvořilou úroveň, ve které se prá-

vě nacházejí. Před několika lety, když si Josiin manžel Ray Quinn začal milostný poměr s Misty, se jejich manželství rozpadlo. Rayovi na Misty velmi záleželo, a když umíral, vyslovil přání, aby Josie jeho volbu respektovala. Což byl těžký úkol i v Josiiných nejlepších dnech. Obě ženy nakonec spojil až útok na Misty a narození Rayova syna. Přesto Josie věděla, že by se dokázala chovat drsně, i kdyby se snažila o opak. A bála se, že pokud by s Misty trávila víc času, jejich křehký vztah, který si s ní vybuodovala, se zničí. „Musím pracovat,“ zalhala.

Mistyina ústa zklamáním poklesla a částečně paralyzovaná tvář její výraz ještě zintenzivněla.

Josie ucítila bodnutí viny. „Možná příště.“

Misty sklopila pohled k prkenné podlaze. „To říkáš pokaždé. Poslouchej, já vím, že jsme spolu vždycky nevycházely, ale chci, abys věděla, že...“

Zvonění Josiina mobilu přerušilo Mistyin projev ještě dříve, než začal. Obě ženy zíraly na kapsu Josiiny bundy. Vylovila telefon, rozpačitě se na Misty usmála a podívala se na displej. Stejně číslo jako předtím. Josie v zoufalé snaze vyhnout se tématu jejich usmíření rychle hovor přijala a telefon si přitiskla k uchu.

„Quinnová,“ řekla.

„Josie Quinnová?“ ujistil se mužský hlas.

„Ano. Kdo volá?“

„Já... já... můžete mě oslovovat Roger.“

„Můžu *vás oslovovat* Roger? Kdo jste?“

Zaváhání. A pak: „Volám kvůli vašemu inzerátu. Na webu Craigslist, jestli chápete?“

Josie se na okamžik sevřel žaludek. Otočila se na Misty, která se na ni dívala se zmatenými obavami. Josie sestoupila z verandy, volnou rukou gestem napodobila, že zvedá k uchu telefon, a zašeptala: „Jestli budeš něco potřebovat, zavolej mi.“

Odvrátila se od Misty, zamířila ke svému autu a pozornost znovu věnovala Rogerovi. „Můj inzerát na Craigslistu? A který?“

„Který?“ zopakoval Roger a Josie v jeho hlasu opět uslyšela zaváhání. „Vy ne... mám správné číslo?“

„Zavolal jste mi, Rogere.“

Následovalo mrtvé ticho a pak Roger řekl: „Nevypadáte na to, že hledáte zábavu.“

„Rogere, hezky strávený čas si představuju jinak, než že si ze mě někdo vystřelí a tvrdí, že mám inzerát na Craigslistu.“

Jenže Roger už zavěsil. Josie se ohlédla směrem k Mistyině domu, ale ta už zašla i s dítětem dovnitř. Josie s povzdechem nastoupila do svého Fordu Escape a nastartovala. V mobilu na internetu našla webovou stránku dentonského Craigslistu. Několik minut jí trvalo, než inzerát našla. Tentokrát byl v sekci Nezávazných schůzek, zveřejněný před třemi hodinami. *Výstřední dívka hledá partnera – žena hledá muže.*

Strach jí zastavil prst na displeji. Nechtěla to číst, nechtěla vědět, co je tam napsané, ale podívat se musí. Je lepší, když to udělá teď, v soukromí svého auta, než na policejní stanici, kde jí přes rameno budou inzerát číst její poručík a detektiv. Když se to stalo poprvé, čtvrt hodiny trvalo, než se zbavila rudé barvy, která se jí nahrnula do obličeje. Zhluboka se nadechla, zadržela vzduch a stiskla odkaz na inzerát.

Mám zájem o trochu perverzní zábavy. Sexy třicítka hledá odpolední potěšení. Můj jazyk je tak dovedný, že tě nikdy nenechám neuspokojeného. Čistota a diskrétnost zaručena. Zavolej a přidej se ke mně.

A pod tím bylo uvedené Josiino jméno a číslo mobilního telefonu.

Vydechla vzduch, který zadržovala, a telefon odhodila na sedadlo spolujezdce, jako kdyby jí popálil ruku. Její pozornost upoutal pohyb v jednom z oken Mistyina domu. Misty pravděpodobně vykukla zpoza záclony a diví se, proč se Josie ještě neodlepila od obrubníku. Josie vyjela a zamířila na policejní stanici. Dnes má volno, ale tohle nepočká.

KAPITOLA 2

Telefonáty začaly před měsícem, hned po zatčení Lloyda Todda. Vždy reagovaly na inzeráty v Craigslistu, jež uváděly její jméno a číslo mobilního telefonu, a některé z nich byly tak nechutné a barvité, že se jen stěží donutila je přečíst. Už si třikrát změnila telefonní číslo. Ať už ty inzeráty psal kdokoli, vždy se k jejímu novému číslu dostal. Snažila se zjistit, jak je to možné – ve skutečnosti se do podezření dostali všichni její podřízení –, ale zatím nic nevysledovala. Vyrázila do obchodu s mobilními telefony, dokonce zašla tak daleko, že s sebou přivedla kolegy, aby vyslechlí personál, jenže i tato stopa rychle vychladla. I kdyby někdo z obchodu prozradil její nové číslo pokaždé, když si ho změnila, neměla možnost to jakkoli dokázat. Po posledním inzerátu změnila mobilního operátora, ale jak se ukázalo, k ničemu to nevede.

Josie se proplétala ulicemi centra Dentonu. Její město se rozprostíralo zhruba na pětadesát kilometrů čtverečních, z nichž velkou část zabíraly nezkrocené hory centrální Pensylvánie se svými klikatými silnicemi, které jsou dost široké jen na jedno auto, hlubokými lesy a odlehlými venkovskými domy. Počet obyvatel dosahoval hranice třiceti tisíc a během akademického roku se díky uni-

verzitě zvyšoval, což přinášelo dostatek konfliktů a kriminality, aby měl Josiin pětapadesátičlenný tým celkem dost práce. K policejní stanici dorazila za pouhých deset minut, zaparkovala na městském parkovišti na místě vyhrazeném pro policejního náčelníka a zamířila k hlavnímu vchodu. Seržant na příjmu kývl na pozdrav. „Je tady poručík Fraley?“ zeptala se ho.

Ukázal na strop. „Nahore dokončuje papírování k Toddově případu.“

„Skvělé,“ řekla Josie.

Brala schody po dvou a našla Noaha u stolu, jak zírá na obrazovku počítače, okusuje pero, které mu visí z pusy, a husté hnědé vlasy má rozčuchané. Noahovy oči ji sledovaly, aniž by pohnul hlavou. „Nesnáším papírování,“ zamumlal a vytáhl pero z pusy. „Zmíním jsem se o tom někdy?“

Josie se posadila na okraj stolu. „Možná ano,“ připustila.

Noah odhodil pero na stůl, myši zavřel programy na počítači a obrátil svoji pozornost k Josii. Svrástil čelo a zeptal se: „Co se děje?“

Vytáhla mobil. „Mám další.“

Podíval se na telefon, zvedl se a kývl směrem k Josiině kanceláři, kde mohli mluvit v soukromí. Noah za sebou zavřel dveře a svůj notes na poznámky vytáhl dřív, než Josie stačila obejít stůl. Dopadla na židli, v telefonu našla inzerát a přečetla ho nahlas, zatímco Noahova tužka letěla po stránce a jeho tvář získávala stále vážnější výraz. Řekla mu o Rogerově telefonátu a vysypala ze sebe jeho číslo.

„Nechám ho označit jako zakázaný a do kanceláře Craigslistu pošlu další soudní příkaz,“ řekl Noah.

Josie si povzdechla. „Nic tím nezískáme, stejně jako v předchozích třech případech.“

„Ale potřebujeme vystavět případ. Až zjistíme, kdo to dělá, musíme mít všechno v pořádku, ať můžeme dotyčnou osobu zabásnout.“

„Víme, kdo to dělá. Lloyd Todd a jeho armáda idiotů.“

„Fajn, tak musíme být připravení zabásnout ty idioty.“

„Jako jsme to udělali, když prořezali pneumatiky u všech policejních aut na parkovišti? Nebo když nám tady házeli vajíčka do oken? Mají vztek, protože jsme zavřeli jejich šéfa a vzali jim jejich drogy, takže jsou teď bez práce a mají absták. Vypouštějí páru.“

„Zaměřili se konkrétně na tebe,“ zdůraznil Noah.

„Protože mám za úkol objevit se v televizi pokaždé, když se v tomhle městě semele něco velkého nebo špatného.“

„Jo,“ přitakal Noah s úsměvem. „Vím, že je to tvoje oblíbená činnost.“

Josie po něm strelila pohledem.

„Měla bys najmout tiskového mluvčího,“ navrhl Noah.

Josie zvedla oči v sloup. „Tiskového mluvčího si nemůžeme dovolit. Jen nech ten dnešní inzerát stáhnout, ano?“

„Dobře, ale stejně tam odfaxuju i soudní příkaz.“

„Abys získal falešné e-mailové adresy a IP adresy, které nám nepomůžou najít toho, kdo to dělá? A možnosti se nezúží, ani když budeme vědět, že ta osoba zveřejnila inzerát z IP adresy někde ve městě. Kdo mohl vědět, že ti idioti budou tak technicky zdatní?“

„Minule jsme to zúžili na kavárnu Starbucks blízko vysoké školy,“ zdůraznil Noah.

„Ano,“ připustila Josie. „Někdo využíval jejich wi-fi. Vůbec ne-
tušíme, jestli ten člověk seděl uvnitř, nebo v autě, nebo třeba stál na
druhé straně ulice. Z videozáznamu z kavárny jsme nebyli schopní
říct, jestli to udělal někdo ze zákazníků. Všichni tam měli počítač
nebo telefon.“

„Přesto stojí za to, abychom to řádně prošetřili,“ oponoval Noah.
„Možná se na nás usměje štěstí. Šéfko, začíná to být vážné. Myslím,
že ty inzeráty přerostly v něco víc než jen v hloupý vtip.“

„Noahu.“

Díval se na ni a Josie věděla, co přijde. „Ani to neříkej,“ upozor-
nila ho.

„Šéfko, dovol mi, abych na tebe nasadil jednotku. Jen než ty gráz-
ly chytíme.“

„Nepotřebuju dohled,“ odmítla Josie. „Je to jen praštěná blbost
jako někde ze střední školy.“

„Volají ti muži kvůli sexu.“

„Kteří si myslí, že jsem někdo jiný. Věř mi, z takových Rogerů
strach vážně nemám. Ten chlápek se mnou nezvládl ani telefonní
hovor. Pochybuj, že by se snažil mě vystopovat.“

„Roger mi starosti nedělá,“ opáčil Noah a probodával Josii po-
hledem. „Starosti mi dělá ten blbec, který ty inzeráty zveřejňuje. Jak
můžeš vědět, že je to někdo z tábora Lloydů Todda?“

„No, coby policejní šéf jsem nechala zavřít spoustu lidí. Může to
být kdokoli, ale začalo to po Toddově zatčení, poté co jsem vystou-
pila přinejmenším na třech tiskovkách. Jestli jeho lokajové hledají,
na kom si vybijou svůj vztek, budu tou osobou já. Jedná se jen o ob-
těžování. Nedosáhlo to takových rozměrů, aby mě hlídala jednotka.“